

Даница Никић
(1895–1943):
бити жена
у свету
уметности

СПОМЕН
ЗБИРКА
ПАВЛА
БЕЉАНСКОГ

СПОМЕН-ЗБИРКА
ПАВЛА БЕЉАНСКОГ

Каталог *Даница Никић (1895–1943): бићи жена у свейу умећносћи*
објављен је поводом истоимене изложбе одржане у Спомен-збирци
Павла Бељанског у Новом Саду од 24. априла до 8. јуна 2025. године.

Издавач:

Спомен-збирка Павла Бељанског

Трг галерија 2

21101 Нови Сад

www.beljanskimuseum.rs

За издавача:

Радован Јокић, в. д. управника

Ауторке пројекта:

Проф. др Дијана Метлић

Проф. мр ум. Јелена Ковачевић Воргучин

Мр Милана Квас, музејска саветница

Уредница каталога:

Мр Милана Квас

Ауторке текстова:

Проф. др Дијана Метлић

Ангелина Родић

Рецензент:

проф. др Симона Чупић

Објављивање каталога и реализацију изложбе омогућио је
Покрајински секретаријат за културу, јавно информисање и односе с верским заједницама.

© 2025. Спомен-збирка Павла Бељанског, Нови Сад

Даница Никић
(1895–1943):
бити жена у
свету уметности

СПОМЕН
ЗБИРКА
ПАВЛА
БЕЉАНСКОГ

САДРЖАЈ

Милана Квас

Један нови поглед на српску
историју уметности и историју Новог Сада / **6**

Јелена Ковачевић Воргучин и Даница Станковић

Даница Никић у нама / **8**

Дијана Метлић

Даница Никић (1895–1943): бити жена у свету уметности / **11**

Литература / **51**

Summary / **52**

Ангелина Родић

Еманципаторска улога Добротворне задруге Српкиња Новосаткиња / **55**

Литература / **67**

Summary / **68**

Хронологија живота и рада Данице Никић / **70**

Каталог изложених дела / **90**

Један нови поглед на српску историју уметности и историју Новог Сада

Изложбени програми Спомен-збирке Павла Бељанског резултат су посвећене обраде и проучавања њених музејских збирки, као и научно-истраживачког рада о значајним ствараоцима и феноменима националне и европске историје уметности који су првенствено оријентисани на колекцију Павла Бељанског и уметнике чија су дела у њој заступљена. На тај начин, музеј је постао референтна установа културе која промовише националну културну баштину прве половине 20. века у ширем међународном контексту, а пратећи изложбени каталози са радовима истакнутих стручњака остају трајан, релевантан извор новим генерацијама за даља проучавања како историје уметности, тако и културних и друштвених прилика прве половине 20. века у српској и југословенској средини.

Смештена у Новом Саду, Спомен-збирка као поклон Павла Бељанског српском народу је најближа Новосађанима. У Збирци основног фонда са 185 дела која је даривао Бељански и богатој Збирци ликовних уметности са 4.695 уметничких дела у различитим ликовним техникама, чувају се и радови уметника који су живели и стварали у Новом Саду, попут Ивана Табаковића, Александра Кумрића, Миленка Шерба-

на, Светолика Лукића, Миливоја Николајевића, Феђе Соретића, а о сликарима Богдану Шупуту и Даници Јовановић објављене су посебне монографије. Њихово стваралаштво чини део богате културне историје Новог Сада, као што и Спомен-збирка Павла Бељанског већ више од шест деценија у њој заузима истакнуто место.

Та повезаност установе и њеног културног окружења инспирисала нас је да објавимо монографију историчарке уметности др Вере Јовановић, Новосађанке и прве управнице Спомен-збирке Павла Бељанског, о новосадској сликарки Даници Никић (1895–1943), и да на основу тих истраживања приредимо изложбу поводом 130 година од њеног рођења. Такође, изложбом о Даници Никић наш музеј наставља са промоцијом женског стваралаштва, на којој се и до сада интензивно радило будући да четвртину дела у колекцији Павла Бељанског чине дела уметница. Тиме указујемо на још једну хероину модерног доба – уметницу, педагошкињу, добротворку Даницу Никић – која је учинила много на пољу еманципације жена у српској средини. Порекло из угледне грађанске породице и имовинско благостање отворили су јој могућност да изабере наставнички и сликарски позив. Њен уну-

трашњи позив, међутим, био је хуманост и борба за неговање истинских људских вредности, о чему сведоче њени друштвени ангажмани кроз учешће у раду бројних културних и добротворних удружења. Дајући предност друштвеном активизму и бризи о другима, Даница Никић је бављење уметношћу често остављала по страни. И поред тога, остварила је значајна дела која мењају слику о националној историји уметности између два светска рата. Избором најзначајних радова из њеног опуса као и важних фотографија, писама и других докумената које чувају наследници Данице Никић, премијерно представљамо јавности важну епизоду како у историји српске уметности прве половине 20. века, тако и у историји грађанске културе Новог Сада.

Велику захвалност дугујемо породици Ковачевић која је уступила уметничка дела и архивску грађу за реализацију поставке и пратећег каталога изложбе. Такође, захваљујемо ауторском тиму који је са пуно ентузијазма приступио осмишљавању поставке и писању текстова за каталог: проф. др Дијани Метлић, проф. мр ум. Јелени Ковачевић Воргучин, проф. др ум. Јелени Јанев и кустоскињи Ангелини Родић. Читав рад на пројекту био би незамислив без подршке

рецензента, проф. др Симоне Чупић, као и бројних других сарадника који су заслужни за то што ће се овај каталог и поставка изложбе остварити у жељеном обиму. Такође, захваљујемо Музеју лепих уметности – Мађарској националној галерији у Будимпешти на уступљеној дигиталној фотографији цртежа Хермине Брук **Портрет жене** (студија, 1908), као и Епархији бачкој у Новом Саду на копијама преписке између Данице Никић и Јована Рапајића, чије репродукције су представљене на изложби. И на крају, али подједнако важно, захваљујемо Покрајинском секретаријату за културу, јавно информисање и односе с верским заједницама на финансијској подршци која нам је омогућила неопходна средства да спроведемо у дело наше замисли.

Са овом изложбом, љубитељима културе и уметности пружа се прилика да употпуне слику о развоју српског сликарства прве половине 20. века, а Ново-сађанима да открију до сада мање познате или готово непознате чињенице из богате историје Новог Сада, у којој име Данице Никић с разлогом остаје уписано.

мр Милана Квас
историчарка уметности

Даница Никић у нама

Препознајемо њену посвећеност,
Снажну приврженост појединцима,
Својој породици.
Препознајемо њену ревност, марљивост,
прегалаштво.
Скромност.
Ненаметљиву знатижељу за људе и места.
Истовремену повученост, тежњу за осамом.
Потребу за истраживањем нових простора,
Одласком и враћањем кући, својим најближима.

У нама је иста потреба за природом,
Њеним мирисима, бојама, ваздухом.
Жеља за свежином, снагом, чистотом.
Повезују нас воде, планине, шуме.
Додир са земљом.

Осећамо исту љубав према књигама.
Склоност ка језицима.
Потребу за безрезервним преношењем знања.

Рад с младима нас обогаћује.
У себи носимо саосећајност,
Исту тежњу да разумемо и препознамо потребе
других,
Да сагледамо ново.
Истинску жељу за деловањем,
Наклоност ка активизму,
Дубоку потребу да храбро одговоримо на неправду.
Жељу за слободом – у кретању, мишљењу, говору,
стварању.
Неговање заједништва – духовног, интелектуалног,
културног.
Женским повезивањем и удруживањем.

Породичне вредности су нам изнад свих!
Њих су бржино неговали и њени и наши преци.
У жељи да их очувамо, преносимо наслеђено на
своје потомке.
Никада не одустајемо од живота!
Боримо се до краја!

Желимо да изразимо огромну захвалност нашем оцу Богдану, који је препознао важност и очувао сећања на снагу две дивне жене у нашој породици, његове тетке Данице и мајке Анкице. Захваљујући његовој посвећености и преданости у очувању породичне заоставштине, данас имамо сачувана бројна породична писма, разгледнице, документа, фотографије и личне предмете који су део ове изложбе а која ће, верујемо, бити повод за проучавање и писање неких нових студија.

Велику захвалност дугујемо трима дивним женама: Вери Јовановић, Милани Квас и Дијани Метлић, које су осетиле посебност у личности наше баба-тетке Данице и препознале важност да њен живот и рад буду обједињени у монографији. Веома смо поносни што ће изложба Даничиног ликовног стваралаштва, педагошког и добротворног рада употпунити културну историју нашег града.

Изузетна захвалност Јелени Јанев, која је одавно постала део наше породице, као и свима из Спомен-збирке Павла Бељанског који су допринели обликовању књиге, изложбе и омогућили да, до сада непознат рад једне тихе, ненаметљиве жене изађе пред публику Новог Сада и шире.

Јелена Ковачевић Воргучин
и Даница Станковић, са својим породицама

Даница Никић, око 1940.

Дијана Метлић¹⁾

Даница Никић (1895–1943): бити жена у свету уметности

Како изложити Даницу Никић?

Откривајући личност и дело Данице Никић (1895–1943)²⁾, српске сликарке, педагошкиње и добротинице, др Вера Јовановић, историчарка уметности и дугогодишња управница Спомен-збирке Павла Бељанског дошла је у контакт са породицом Богдана Ковачевића, сликара и конзерватора из Новог Сада, чија је мајка била Анкица Никић, рођена Даничина сестра, која се 1934. године удала за правника Лазара Ковачевића. Њих двоје су заједнички формирали портрет Богданове тетке Данице Никић, практично непознате до почетка 21. века. Рукопис о сликарки је припремљен за штампу 2000. године, али се тек недавно, стицајем различитих околности, указала прилика да се монографија о Даници Никић објави и да се тиме јавност упозна са једном посебном женом. Након пуних осамдесет година од њене преране смрти (Даница је преминула 28. фебруара

1943), захваљујући залагањима Спомен-збирке Павла Бељанског и музејске саветнице мр Милане Квас, српска историја уметности се сусреће са женом изузетног духа, племенитости и снаге, која је у Краљевини Југославији, између два рата била школована уметница, а према тврђњи Vere Јовановић „у Новом Саду, до Данице Никић, није познато да је дуже живела и једна сликарка. Тек ће се после Другог светског рата у овом граду настанити, ту ће живети и радити, више ликовних уметница“.³⁾

Нема сумње да су знатно познатије ликовне ауторке попут Надежде Петровић (1873–1916), Данице Јовановић (1886–1914) или Зоре Петровић (1894–1962) биле видљивије и присутније у Новом Саду и пре Данице Никић, али је судбина свих ових жена била сродна: борећи се да буду сликарке (а не само домаћице), опредељивале су се за самосталан пут често остајући неударе, несхваћене и неприхваћене у средини у којој су живеале. Стварајући у времену мушке доминације, оне су активно учествовале у првим борбама за женску еманципацију кроз професионалну одређеност, а

1) Др Дијана Метлић, Академија уметности Нови Сад, Департман ликовних и примењених уметности

2) Истраживање спроведено уз подршку Фонда за науку Републике Србије, бр. пројекта 1010, *Историја и идентитет уметнице у српској модерној уметности – креирање извора за научну и уметничку транзицију* – ARSFID.

3) В. Јовановић, *Даница Никић: сликар, педагог, добротиница*, Спомен-збирка Павла Бељанског, Нови Сад 2024, 18.

значај њиховог уметничког и друштвеног ангажмана прекасно ће препознати тек потоња историја уметности, управо она која се рађала након Другог светског рата, када већина сликарки-пионирки више нису биле живе.⁴⁾ Треба такође приметити да се уметничка активност Данице Никић готово комплетно везује за Нови Сад и траје од 1920. (када се породица трајно преселила у овај град) до 1943. године. Кратка епизода школовања и боравка у Београду у периоду између 1925. и 1926. године, где је била ученица Више педагошке школе, тешко да је могла сликарски чвршће да је веже за престоницу. Управо зато, приликом писања о њој, ван интересне сфере остаје делатност Уметничке школе у Београду од 1919–1939. године у којој су формално сликарско образовање стекле бројне ауторке попут Милице Бешевић, Милице Живановић, Иванке Лукић-Шотра, Лепосаве Павловић, Зоре Петровић, Љубице Цуце Сокић, Оливере Чохаџић и других.⁵⁾ Пачак и пре, у Уметничко-занатској школи Бете и Ристе Вукановића у Београду (Капетан Мишина 13),⁶⁾ обра-

4) Један од првих покушаја писања о сликаркама у националној историји уметности пружила је Зора Симић-Миловановић чији преглед захвата широко поље жена стваралаца, од монахиње Јефимије, преко Катарине Ивановић и Мине Вукомановић, све до Надежде Петровић, Анђелије Лазаревић и Наталије Цветковић. Видети више у: З. Симић-Миловановић, *Сликарке у српској историји уметности*, Слобода, Београд 1938.

5) С. Живковић, *Уметничка школа у Београду*, Галерија САНУ, Београд 1987.

6) Породична кућа и уједно уметничка школа Бете и Ристе Вукановића, имала је форму виле и налазила се у Капетан Мишиној 13, на углу са Јовановом улицом. Захваљујући великим прозорима, њена унутрашњост била је пријатно осветљена. Уз препознатљива улазна врата, кућа је била богато декорисана фрескама, међу којима се посебно истиче Бетин рад **Три музе** са алегориским приказима музике, сликарства и игре, у виду три женске фигуре. Око њих су били осликани украси у виду цветова и перја. Унутар куће су се налазила четири засебна, потпуно опремљена атељеа високих плафона, како би ученици могли радити и спремати се за студије у иностранству. На тој адреси су се одржавали културно-уметнички догађаји, балови, па чак и маскенбали (И. Борозан, „Између стварности и мита: Бета Вукановић и њена рецепција“, у: *Еманципација vs традиционализам: Бетина Вукановић и њуј*

зоване су прве генерације српских сликарки (школске 1902/1903 било је тридесетак полазница): Анђелија Лазаревић, Наталија Цветковић, Даница Јовановић, Ана Маринковић, Милица Чађевић, Видосава Ковачевић, итд. Чињеница да није била везана за Београд не значи да Даница Никић није пратила збивања у културном животу престонице. Бројне изложбе које је посетила у Београду и Новом Саду, у Немачкој, Швајцарској, Француској, Италији, говоре у прилог томе да је била одлично упозната како са сликарством великих мајстора прошлости, тако и са делима модерне уметности о чијем је развоју сама сведочила.⁷⁾

Изложба која се реализује у сарадњи Спомен-збирке Павла Бељанског и породице Ковачевић која у свом поседу чува сликарску заоставштину Данице Никић као и обимну епистоларну грађу од непроцењивог значаја за суштинско разумевање сложене личности ове необичне и духовно снажне жене крхког здравља, има за почетак један основни циљ: да отргне стваралаштво Данице Никић од заборава и да њено сликарство позиционира у успостављене токове развоја међуратне националне историје уметности. Поред тога, указујући на значај породице Никић у друштвеном и културном животу Новог Сада и Војводине, поставка је проширена и документарном грађом из породичне архиве Ковачевића (фотографије, писма, исечци из штампе, службена акта, итд.), која речито говори о бројним активностима Јована Никића, као и његових

ка модерној слици, Л. Мереник и Игор Борозан (ур.), Музеј града Београда, Београд 2022, 22). Вукановићи су имали и неколико кућних љубимаца, између осталог птицу и једног жеба, о којима је Бета бринула. Кућа у Капетан Мишиној је касније постала Краљевска уметничка школа, а 1948. и Академија примењених уметности (данас Факултет примењених уметности). Ово историјско здање проглашено је спомеником културе града Београда.

7) В. Јовановић, *нав. дело*, 19.

**Цвеће у мрком
глиненом бокалу, 1917.**

(кат. бр. 5)

Даница и Анкица са болничаркама,
Будимпешта, 1914.
(кат. бр 57)

Даница Никић ►

кћерки Данице и Анкице у добротворним друштвима (Добротворна задруга Српкиња Новосаткиња, Југословенски женски савез, Матица напредних жена у Новом Саду), културним и спортским удружењима (Матица српска, Планинарско удружење „Фрушка гора” чији је идејни творац била породица Никић) и хуманитарним организацијама и клубовима (Подмладак Црвеног крста, Јадранска стража, Француски клуб). Интересантно је да су и Даница и Анкица добиле сведочанство о завршеном болничарском курсу 1913. године, те да су већ на почетку Великог рата обе радиле на збрињавању рањеника, укључујући се у активности Црвеног крста. Тиме су, попут бројних младих жена, исказивале спремност да помогну Србији у најтежим тренуцима, док је њихов отац био на положајима у Клужу.⁸⁾ Образовање је представљало константу живљења Данице Никић: учење, усавршавање и преношење знања на нове нараштаје и млађе генерације жена чинило је суштину њеног бића. Након завршене Више педагошке школе за наставнике грађанских школа у Београду, по личном захтеву 1927. године премештена је у Нови Сад и од тада ради као наставница Државне женске грађанске школе у Новом Саду. Предавала је бројне предмете, а ауторитет који је уживала међу ученицама, као и брижност и жеља да им помогне у свакој животној ситуацији, чинили су је вољеном наставницом у колегијуму и међу ђацима.

Вера Јовановић у монографији о Даници Никић скреће пажњу на њене бројне ваннаставне активности, истичући потпуну посвећеност српске уметнице и сликарке унапређењу културе међу младима, као и њену жељу да међу њима развије наклоност према

позоришту, изложбама, филму, књижевности, занатском раду и рукотворинама, јавним споменицима и културним манифестацијама. Истовремено, немирни дух и тежња да се боље упозна са градовима и културама народа Краљевине Југославије, и шире Европе, од Данице Никић начинили су неуморну путницу и авантуристкињу, жену која је пропUTOвала све значајније градске центре старог континента, крећући се

8) *Нав. дело*, 22.

кроз њих сама, с лакоћом и без страха, с обзиром на то да је говорила пет језика (пored матерњег српског језика говорила је и мађарски, енглески, француски и немачки). На њеној животној и географској мапи црвеним тачкама обележени су градови Мађарске, Аустрије, Италије, Немачке, Швајцарске, Француске, Хрватске, Словеније, Србије. Такође, уз сва места која је видела и пределе кроз које је прошла, Даница

Никић осећала је дубоко поштовање и искрену љубав према српском средњовековном живопису. Од 1937. лично се залагала за оснивање иконописачког одсека новоустановљене Академије ликовних уметности у Београду, а у наредним годинама се ангажовала на прикупљању прилога за осликавање трпезарије и припрате манастира Жича. Управо је та последња животна етапа Данице Никић (четврта деценија 20. века), према речима Vere Јовановић, протекла у знаку пружања финансијске помоћи за школовање синђела Јована (Бранка) Рапајића и његове браће, али и прикупљања чланака, превођења и изучавања графологије којом се занимала пре него што су наступили озбиљнији здравствени проблеми.

Изложба је конципирана кроз три целине, а у свакој од њих Даница Никић има средишњу улогу у склопу ширег погледа на једну породицу и једно време: од Аустроугарске до Краљевине Југославије, са освртом на положај уметнице и начин на који су се жене бориле за побољшање свог друштвеног положаја, право на образовање и јавно иступање. У том смислу од посебног значаја је делатност Данице Никић у већ поменутиим активистичким женским удружењима и у Државној женској грађанској школи где је она као разредни старешина извела генерације девојака које ће се ускоро укључити у друштвени живот Новог Сада.

Први сегмент изложбе посвећен је породици Никић и фото-документацији која спаја њене некадашње чланове са млађим и најмлађим поколењима (са Богданом Ковачевићем, и његовим кћеркама, професоркама Универзитета у Новом Саду, Јеленом Ковачевић Воргучин и Даницом Станковић које данас

◀ Група фотографија са Даницом,
Анкицом и Смиљаном, пре 1915.
(кат. бр. 60)

Улица у приморском граду
(кат. бр. 15)

На обали Дунава, 1916.

(кат. бр. 2)

Поље са сеником (из Словеније)

(кат. бр. 22)

имају своје породице). Тиме се дискретно али јасно провлачи црвена нит између прошлости, садашњости и будућности, која указује на то да Даница Никић није остала без наследника, упркос чињеници да се није удавала нити имала своју децу. Брижљиви чувари њеног сликарског опуса, потомци њене сестре Анкице (Никић) Ковачевић, стрпљиво су чекали да се одуже својој тетци и баки, верујући да ће се једног дана појавити појединци који имају развијену свест о неопходности очувања националног историјско-уметничког блага и посебно, опуса који је једна жена остварила у времену у коме се „женско писмо“ није посебно вредновало и уважавало.

Други и средишњи сегмент изложбе посвећен је сликарском опусу Данице Никић, који по досадашњим сазнањима броји око 130 радова углавном интимног формата у различитим техникама (акварел, уље, пастел, графика, оловка). Установљена периодизација њеног стваралаштва коју предлаже Вера Јовановић послужила је као путоказ за организацију овог дела поставке. Истовремено, једна од најважнијих особина уметнице, а то је њена константна потреба за кретањем и њен „номадски“ дух који ју је одвајао од куће, условили су фокус на пејзажима као кључном и доминантном мотиву у целини њеног опуса. Управо се избором поменутих слика омогућава кретање са Даницом Никић кроз живописне амбијенте и крајолике Швајцарске, Србије (Фрушка Гора, Нови Сад, Србодран), ширег простора Медитерана, Словеније, од почетка Првог светског рата па све негде до 1930. године када је Даница Никић изненада (и необјашњиво) престала да слика, налазећи испуњење у сфери добротворног рада. Пејзажи, допуњени

сликама ентеријера и изабраним мртвим природама (са скривеним, симболичким значењем), интимни су искази о њеном животу, дубоким и снажним осећањима и променљивим расположењима које није наглас проживљавала, већ искључиво показивала кроз сликарство. У том смислу и њен рукопис се мењао, од импресионизма и поетског реализма, до ненаглашеног експресионистичког, фовистичког и коначно конструктивног сликарства позног периода (у духу „повратка реду“), уочљивог у радовима насталим у Словенији, одакле потичу и њени последњи забележени погледи на природу (1929–1930). Нема сумње да се Даница Никић развијала под утицајем модерног европског сликарства, да су њено школовање у Будимпешти, а затим и усавршавања у Бечу и Паризу (где изнова борави неколико месеци током лета 1928. и јуна 1930. године), профилисали њен сликарски израз водећи га ка интимистичкој естетици која ће доминирати током четврте деценије 20. века у опусима бројних српских уметника главног тока, баш када је уметница себе осудила на „изопштење“ са сцене и неку врсту непојмљивог и само њој познатог одвајања од сликарства коме се предано посветила у претходних петнаестак година.

Коначно, меки женски активизам, као и присуство Данице Никић на колективној изложби (1933) у новосадској дворани Хабаг поводом педесет година рада Добротворне задруге Српкиња Новосаткиња, представљају окосницу трећег дела ове поставке. Управо овај сегмент важан је с обзиром на недовољно познавање женског друштвеног активизма у Војводини између два рата, као и неопходност продубљеног истраживачког рада у архивама и библиотекама Вој-

водине. Доступна документација у којој се помињу имена многих непознатих и заборављених жена које су са великом страшћу и пожртвованошћу радиле на низу женских питања, упућује на ургентну потребу за обрадом ове грађе како би се домаћа средина одужила активисткињама које су у њој стварале боље услове живота и рада за генерације својих наследница. У овом каталогу, кустоскиња Ангелина Родић пружа битан допринос изучавању улоге и места које су у Добротворној задрузи Српкиња Новосаткиња имале сестре Никић. У том погледу важан је ангажман Анкице Никић у организацији изложбе Задруге 1929. године о којем говори захвалност тадашње председнице удружења коју изражава у писму сачуваном у породичној архиви Богдана Ковачевића. Даница и Анкица Никић су богатом и разнородном делатношћу несумњиво заслужиле да се нађу у историји Новог Сада знатно пре 2025. године. Овом изложбом покреће се још једно суштински важно питање: колико још уметница са простора Војводине (и Србије) не познајемо и када ће бити откривене?

Породични круг и образовање

Даница Никић рођена је у Будимпешти 21. јуна 1895, у грађанској, добростојећој породици, од родитеља Дафине Георгијевић из Србобрана и Јована Никића из Тараша (Банат), армијског генерала у аустроугарској војци. Породица је, након смрти прворођеног детета, имала још четворо деце, од којих је двоје рано преминуло: Даничин брат Теодор, студент филозофије у Будимпешти умро је 1914, а непуну годину касније и њихова млађа сестра, Смиљана. Већ 1916. умире и мајка Дафина, због чега је отац тражио

Даница са оцем Јованом Никићем, Нови Сад, 9. 1. 1926.
(кат. бр. 69)

превремену пензију и 1918. потпуно се преселио из Будимпеште у Србобран, а затим и у Нови Сад, у салонски стан који је за себе и своје две кћерке, Даницу и Анкицу (рођену 1898), купио у Дунавској 15 (данас 13). Тако је овај образовани човек и удовац водио рачуна о васпитању и развоју две кћерке, а од 1920. године постао је и активни учесник друштвеног и културног живота Новог Сада, регионалног војвођанског центра који се након Првог светског рата интензивно